

nalerne – også i Frankrig, som hr. Gert Petersen gjorde opmærksom på, men også i Rusland – og de vældige mængder af konventionelle våben, som eksisterer og desværre også planlægges.

For problemet er jo, at bl.a. i Vestunionen har man forsvarsmaterielgrupper, som i øjeblikket sidder og planlægger store fælles militærprojekter f.eks. omkring krigsflyet Eurofighter, som man vil iværksætte som skridt til en ny oprustning. Det er jo så vores forslags andet element.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Gert Petersen for støtten til indholdet i vores forslag.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er til fru Elisabeth Arnold.

Beslutningen om fjernelse af antipersonelmener mener jeg er taget i EU's Ministerråd. Den handler ikke kun om det dér i Vestunionen, den handler også om direkte bevillinger til fjernelse.

Jeg så da hellere, at man havde givet bevillingerne til FN, som i forvejen er i gang. Jeg kan godt se, at der ligger lidt snedigt i dette med at inddrage Vestunionen. På den anden side mener jeg selv, at disse landminer er så afskyelige, at om det så var manden i månen, der blev sat til at fjerne dem, så tror jeg, at jeg ville støtte det.

Men hvis man herfra drager den konklusion, som antydes i SNU's rapport – kun antydes, men det er blevet brugt en hel del i presserapporterne – at Vestunionen bare kommer ind for sådan at være en slags Røde Kors-organisation, en lidt bevæbnet Røde Kors-organisation i Europa i de kommende år, så tager man altså fejl.

Det er rigtigt, at Vestunionens ministerråd i 1994 vedtog en erklæring, som kunne tolkes i den retning, i hvert fald med henblik på de umiddelbart foreliggende opgaver. Men den grundlæggende erklæring fra Vestunionen er den, der hedder Petersbergerklæringen, og den er fra 1992. Her opstilles tre målsætninger, og den sidste målsætning, som Vestunionen skal kunne opfylde, det er – og jeg citerer ordret efter SNU: »Kampindsats i forbindelse med fredsbevarende virksomhed«. Altså kampindsats. Det er noget, som FN har været uhyre tilbageholdende med, men i Vestunionen har man et andet syn på det.

Jeg ved også godt, at der sikkert skal sidde nogle mennesker her, som mener, at FN har begået en stor fejl ved ikke at kaste sig ud i en »kampindsats« i Bosnien. Den fejl kan man altså ikke vente at Vestunionen vil begå.

Jeg mener, at det er omvendt. Jeg mener, at FN har gjort uhyre klogt i, selv om man har ca. 40.000 mand, ikke at gå ind i krigen i egentlig forstand. Fra Vestunionens side ville indsatsen – i hvert fald som konceptet er lagt op i Petersbergdeklarationen – være helt anderledes og anderledes håndfast til fordel for den ene eller den anden af parterne.

Det er da også derfor, at der har været tale om – det nævnes også i SNU-rapporten – at hvis disse 40.000 FN-soldater havde været WEU-soldater, så var det nok gået helt anderledes og meget bedre.

Det er ikke sådan, at alle i Vestunionen mener det, men det er sådan, at temmelig mange mener det, og det fremgår af rapporten. Det er en ekstra grund for mig til at være meget varsom med den Vestunion og advare mod medlemskab.

Annette Just (FP):

Jeg tror, at jeg vil tillade mig ligesom hr. Gert Petersen at prøve på at tale om forslaget frem for om SNU-rapporter og lignende ting.

I hvert fald vil jeg starte med at sige, at Fremskridtspartiet kan være enige i noget af det, der står i dette beslutningsforslag. Vi kan være enige i, at Vestunionen ikke skal sammenlægges med EU. Det har vi faktisk sagt i en hel del år nu, hvor vi har diskuteret, om EF skulle ændres til EU, og det, der hedder Maastricht-Traktaten, men hvor vi har sagt, at vi vil ikke være med til noget, der kan ligne at få en militær dimension ind i Den Europæiske Union. Lad det stå helt fast!

Så har diskussionen her været om Vestunionen og NATO – det er den også i beslutningsforslaget – og hvad vi egentlig ønsker, at Vestunionen skal bruges til. Der er sagt mange ting om Vestunionen. Noget af det rigtigste er i virkeligheden, at der ikke findes én soldat i Vestunionen – det er nemlig rigtigt, det er alt sammen NATO-soldater – men der er intentioner om, at det skal være en søjle af europæiske lande, der har en militær dimension. Det er de intentioner, Fremskridtspartiet vender sig stærkt imod.

Ingen bør være i tvivl om, at Fremskridtspartiet er tilhænger af NATO. Ingen behøver heller at være i tvivl om, at Fremskridtspartiet ikke kan have noget imod, at de europæiske lande i NATO sætter sig sammen for at gennemdiskutere nogle problemer i Europa, inden man går til det samlede møde. Ingen behøver vel heller